

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 141/2016
25.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Иваном Тркуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене М.В. и др, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених М.В. и Б.В., адвоката И.Б., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Пожеги К 34/13 од 03.04.2015. године и Вишег суда у Ужицу Кж 238/15 од 09.09.2015. године, у седници већа одржаној 25.02.2016. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљених М.В. и Б.В., адвоката И.Б., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Пожеги К 34/13 од 03.04.2015. године и Вишег суда у Ужицу Кж 238/15 од 09.09.2015. године у односу на повреде закона из члана 438. став 1. тач. 7) и 8) и члана 441. став 4. ЗКП, док се захтев браниоца окривљених, М.В. и Б.В., у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожеги К 34/13 од 03.04.2015. године, поред осталих, ставом првим изреке окривљена М.В. је оглашена кривом да је извршила кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ, за које јој је изречена условна осуда тако што јој је утврђена казна затвора у трајању од два месеца и истовремено одређено да се наведена казна неће извршити ако окривљена у року од једне године од правноснажности пресуде не учини ново кривично дело, док је окривљени Б.В. оглашен кривим да је извршио кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ на штету приватног тужиоца Ђ.Д. и још једно кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ на штету приватне тужиље Б.Д., за која кривична дела му је суд најпре утврдио појединачне новчане казне у износима од по 10.000,00 динара, па га је затим осудио на јединствену новчану казну у износу од 20.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од три месеца од правноснажности пресуде, а ако окривљени наведену новчану казну не плати у остављеном року иста ће бити замењена у казну затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Ставом другим изреке пресуде окривљена М.В. је ослобођена оптужбе да је извршила три кривична дела увреда из члана 170. став 1. КЗ на штету приватног тужиоца Ђ.Д. и још једно кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ на штету

приватне тужиље Б.Д., док је ставом трећим изреке пресуде окривљени Б.В. ослобођен од оптужбе да је извршио једно продужено кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ на штету приватног тужиоца Ђ.Д. и два кривична дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ на штету приватне тужиље Б.Д. Ставом четвртим изреке, између осталог, окривљена М.В. је обавезана да на име трошкова кривичног поступка суду плати износ од 10.802,47 динара, а на име паушала износ од 2.000,00 динара, све у року од 15 дана од пријема пресуде под претњом принудне судске наплате. Ставом петим изреке одређено је да приватни тужиоци Б. и Ђ. Д., као и окривљени Б. и М.В., сами сnose своје трошкове поступка који су настали по приватним тужбама тужиоца.

Пресудом Вишег суда у Ужицу Кж 238/15 од 09.09.2015. године, између осталог, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљених М.В. и Б.В., а пресуда Основног суда у Пожеги К 34/13 од 03.04.2015. године у делу изреке под ставом првим, другим, трећим, четвртим и петим је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је благовремено изјавио бранилац окривљених М.В. и Б.В., адвокат И.Б., у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепенем суду на поновни поступак или да укине другостепену одлуку у делу у којем су одбијене жалбе окривљених М.В. и Б.В. и предмет врати другостепенем суду у том делу на поновни поступак.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљених М.В. и Б.В., сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљених у захтеву за заштиту законитости истиче да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, јер је кривични поступак против окривљене М.В. вођен без захтева овлашћеног тужиоца. У вези са истакнутом повредом бранилац наводи да је Основни јавни тужилац у Пожеги поднеском од 13.08.2014. године преузео кривично гоњење од приватног тужиоца, према окривљеној М.В. за кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ учињеног на штету Ђ.Д., иако, по оцени браниоца, јавни тужилац не може преузети гоњење од приватног тужиоца, будући да је чланом 62. ЗКП прописано да јавни тужилац има право да од оштећеног као тужиоца преузме кривично гоњење и заступање оптужбе, а чланом 67. ЗКП је прописано да се на приватног тужиоца сходно примењују одредбе члана 53. ст. 5, 55. до 57. и 61. ЗКП, али не и члан 62. ЗКП.

Врховни касациони суд налази да из списка предмета произилази да је у предметом кривичном поступку извршено спајање поступка који су вођени по приватној тужби тужиље Б.Д. од 10.01.2013. године, по приватној тужби Ђ.Д. од 10.01.2013. године, по оптужном предлогу Основног јавног тужиоца у Пожеги Кт 108/13 од 29.03.2013. године и по оптужном предлогу Основног јавног тужиоца у Пожеги Кт 351/13 од 06.06.2013. године, а ради спровођења јединственог

поступка и доношења једне пресуде. Надаље, а с обзиром на то да је приватном тужбом приватног тужиоца Ђ.Д. између осталог окривљеној М.В. стављено на терет извршење кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ, те како из чињеничног описа тог дела произилази да се ради о кривичном делу лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ, за које се гони по службеној дужности, Основни јавни тужилац у Пожеги се поднеском Кт 108/13 од 13.08.2014. године изјаснио да подноси оптужбу против окривљене М.В. због кривичног дела из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ, које је претходно било описано у приватној тужби, само правно квалификовано као кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ.

Чланом 43. ЗКП, који регулише права и дужности јавног тужиоца, ставом 1. је прописано да је основно право и основна дужност јавног тужиоца гоњење учиниоца кривичних дела, док су у ставу 2. истог члана таксативно набројане надлежности јавног тужиоца за кривична дела за која се гони по службеној дужности.

Полазећи од наведеног и цитиране законске одредбе, по оцени овог суда, у конкретном случају једино је јавни тужилац дужан и овлашћен да гони окривљену М.В. због извршеног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ, због чега су наводи из захтева браниоца окривљеног да у конкретном случају није постојала оптужба овлашћеног тужиоца, од стране овог суда оцењени као неосновани.

Бранилац окривљених у захтеву истиче и да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП, јер како је јавни тужилац преузео гоњење по приватној тужби против окривљене М.В. због кривичног дела из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ, то суд није решио део приватне кривичне тужбе Ђ.Д. којом је окривљеној стављено на терет извршење кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ, па у односу на то дело, по оцени браниоца, није решен предмет оптужбе.

Како је Основни јавни тужилац у Пожеги, за дело које је било описано у приватној тужби тужиоца Ђ.Д., стављено на терет окривљеној М.В. и правно квалификовано као кривично дело из члана 122. став 1. КЗ, подигао оптужбу против окривљене због истог чењеничног описа, само га правно квалификујући као кривично дело из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ, за које је окривљена и оглашена кривом побијаном првостепеном пресудом, то, по оцени овог суда, између кривичног дела лака телесна повреда описаног у приватној тужби и изреке побијане првостепене пресуде, у односу на кривично дело из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ, постоји идентитет у чињеничном погледу, будући да постоји идентитет окривљене и идентитет дела.

Из изнетих разлога, по налажењу овог суда, неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљених указује да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП, јер је суд одлучио о свим тачкама оптужбе.

Бранилац окривљених у захтеву за заштиту законитости истиче и да су нижестепени судови у побијаним пресудама одлучујући о трошковима кривичног

поступка повредили одредбу члана 265. став 3. ЗКП, јер је окривљена М.В. у целости ослобођена да је учинила кривична дела која су јој стављена на терет од стране приватних тужилаца, и то за кривично дело из члана 170. став 1. КЗ, док је за кривично дело лака телесна повреда које је првобитно приватном тужбом било стављено на терет, овлашћен био јавни тужилац, па по оцени браниоца она за то дело није ни гоњена по приватној тужби те је приватни тужилац у смислу наведене одредбе ЗКП требало окривљеној да надокнади трошкове поступка. Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљених указује на повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП.

Међутим, по оцени овог суда, имајући притом у виду да је поступак против окривљене М.В. због кривичног дела лака телесна повреда јединствен, покренут по приватној тужби, те да је тек након спајања поступака, за наведено дало гоњење наставио јавни тужилац, то су неосновани наводи из захтева за заштиту законитости да су окривљеној у смислу члана 265. став 3. ЗКП требало да буду надокнађени трошкови које је имала по приватним тужбама. Ово нарочито имајући у виду да је она за чињенични опис који јој је приватном тужбом стављен на терет, везано за кривично дело лака телесна повреда, побијаном првостепеном пресудом и оглашена кривом.

Из изнетих разлога, по оцени овог суда, неосновано бранилац окривљених у захтеву указује на повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП.

У захтеву бранилац окривљених истиче и да оптужни акт поднет од стране Основног јавног тужиоца у Пожеги којим је преузео гоњење према окривљеној М.В., није достављен окривљеној, чиме је учињена повреда чл. 242. и 243. ЗКП. При чему бранилац сматра да су нижестепени судови поступали по оптужном акту према окривљеној М.В. који није садржао све што је прописано по члану 500. ЗКП. Због наведеног бранилац истиче и да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП.

Поред тога, бранилац истиче да су нижестепени судови у побијаним пресудама учинили и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, јер су разлози дати у пресудама нејасни, односно нејасни су разлози о томе да ли су судови „предузели или преузели кривично гоњење“ према окривљеној М.В., те постоји и знатна противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде, о садржини исправа и записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа и записника.

Бранилац у захтеву истиче и то да првостепени и другостепени суд нису ценили све наводе одбране током поступка на који начин су поступали противно чл.16, 419. ст.2. и 460. ст.1. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из чл.16, 242, 243, 419. став 2, 438. став 2. тач. 2) и 3), 460. став 1. и 500.

ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљених у овим деловима оценио као недозвољен.

Бранилац окривљених у захтеву за заштиту законитости истиче да је у побијаним пресудама повређено право окривљених на образложену судску одлуку као неодвојиви део права на правично суђење из члана 6. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, али како бранилац уз захтев није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђено да је окривљенима у предметном поступку повређено право на правично суђење зајемчено Уставом и Европском конвенцијом за заштиту људских права и основних слобода, то је Врховни касациони суд нашао да захтев браниоца окривљених у овом делу нема законом прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбацио као недозвољен, а на основу члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП у делу у којем је захтев одбацио јер нема законом прописан садржај.

Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.

Председник већа - судија
Јанко Лазаревић,с.р.